

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 613/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Potockou, Sládkovičova 2, Žilina, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 40 C 64/2014-174 z 28. júna 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 173/2017-210 zo 14. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 40 C 64/2014-174 z 28. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 173/2017-210 zo 14. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina sa žalobca ako advokát domáhal proti sťažovateľke ako žalovanej zaplatenia sumy 507,48 € z titulu odmeny za právnu pomoc, ktorú jej ako advokát poskytol v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 227/2012, ktoré bolo uznesením okresného súdu č. k. 25 C 227/2012-282 z 5. novembra 2013 na základe návrhu sťažovateľky na späťvzatie žaloby zastavené a v ktorom súd žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok náhradu trov konania.

3. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 507,48 € v lehote do troch dní od právoplatnosti napadnutého rozsudku okresného súdu. Predmetným rozhodnutím okresný súd zároveň sťažovateľku ako žalovanú zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania spolu vo výške 392,30 € v lehote do troch dní od právoplatnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

4. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil v celom rozsahu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5.1 Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na tú skutočnosť, že ani okresný súd a ani krajský súd sa vo svojich napadnutých rozhodnutiach nevysporiadali s jej argumentáciou prednesenou v súdnom konaní, v zmysle ktorej došlo zo strany žalobcu ako advokáta vo vzťahu k nej ako ku klientke k porušeniu povinnosti uloženej mu ako advokátovi § 18

ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“), teda k porušeniu povinnosti chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta, riadiť sa jeho pokynmi a pri poskytovaní právnych služieb postupovať s odbornou starostlivosťou, v nadväznosti na čo žalobcovi ako advokátovi s poukazom na § 18 ods. 5 zákona o advokácii odmena za takto neodborne poskytnuté právne služby nepatrí.

5.2 Sťažovateľka v podanej sťažnosti argumentuje tým, že ako oprávnená z predkupného práva v súvislosti s porušením povinnosti zo strany spoluvlastníka, ktorý je povinný z predkupného práva, požadovala od žalobcu ako advokáta poskytnutie právnych služieb spočívajúcich v podaní návrhu súdu na „zrušenie“ kúpnej zmluvy z 21. septembra 2009, uzatvorenej medzi [REDACTED] ako predávajúcou a zároveň povinnou z predkupného práva a [REDACTED] a [REDACTED] ako kupujúcimi. Žalobcom ako advokátom bol však na súde podaný návrh na nahradenie prejavu vôle kupujúcich, a to navyše bez toho, aby pred podaním samotného návrhu na súde zaslal kupujúcim výzvu na to, aby sťažovateľke ponúkli nadobudnutý spoluvlastnícky podiel na kúpu za rovnakých podmienok, za ktorých ho kúpili od pôvodného vlastníka. Sťažovateľka je toho názoru, že žalobcom, ktorý je advokát, jej bola poskytnutá právna služba v diametrálnom rozpore s jej požiadavkou na poskytnutie právnej pomoci.

6. Sťažovateľka porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zásade odôvodňuje tým, že „... od samého začiatku v rámci svojej obrany uvádzala porušenie povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou, čo zostalo v rámci preskúmvacej činnosti krajského súdu nepovšimnuté, čím odvolací súd zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

7. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10 Co/173/2017-210 zo dňa 14.12.2017 a rozsudkom Okresného súdu v Žiline č.k. 40C/64/2014-174 zo dňa 28.6.2016 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 10 Co/1 73/2017-210 zo dňa 14.12.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľke [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 88,14 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jej právnej zástupkyne.“

8. Sťažovateľka v súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zároveň navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu. Návrh na vydanie dočasného opatrenia sťažovateľka neodôvodnila.

II.

9. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Sťažovateľka sťažnosťou doručenou ústavnému súde namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

14. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

15. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza

zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

16. V danom prípade mala sťažovateľka k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku okresného súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie, o ktorom je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo sťažovateľkou podané odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v časti namietajúcej porušenie už uvedených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu odmieta podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

19. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/00).

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

21. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorých sa okresný súd, ako aj krajský súd podľa názoru sťažovateľky žiadnym spôsobom nevysporiadali s jej obrannou argumentáciou prednesenou v súdnom konaní. Tá spočívala v tvrdení, že žalobca ako advokát pri poskytovaní právnych služieb pre ňu ako klientku nepostupoval s odbornou starostlivosťou, preto mu s poukazom na § 18 ods. 5

zákona o advokácii odmena, zaplataenia ktorej sa proti nej v predmetnom súdnom konaní domáhal, nepatrí.

22. V danom prípade je nevyhnuté uviesť, že aj keď sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže smerovať len proti rozhodnutiu všeobecného súdu, ktorý v danej veci rozhodoval v poslednom stupni, preskúmanie namietaného porušenia označených práv sťažovateľky predpokladá posúdenie celého konania pred všeobecnými súdmi. V danej veci je táto požiadavka významná aj z toho hľadiska, že krajský súd, ktorý namietaným rozsudkom rozhodoval o odvolaní proti rozsudku okresného súdu, sa s uvedeným rozsudkom v celom rozsahu stotožnil. V tejto súvislosti je preto namieste poukázať na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

23. Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza:

„... Súd mal nepochybne preukázané, že odporkyňa [REDAKOVANÉ] udelila plnomocenstvo žalobcovi ako advokátovi, aby ju zastupoval, najmä ho splnomocnila k spisaniu a podaniu žalobného návrhu na Okresný súd Žilina vo veci uplatnenia práv z predkupného práva - nahradenie prejavu vôle súdom, k zastupovaniu pred súdom a k všetkým úkonom, ktorý si vec bude vyžadovať. Plnomocenstvo bolo udelené v písomnej podobe 13.09.2012...

Z vykonaného dokazovania - výpoveďou navrhovateľa spojenú s predloženými listinami, mal súd preukázané, že žalovaná mala vedomosť o spôsobe uplatnenia nároku z porušenia jej predkupného práva ako spoluvlastníčky voči nadobúdateľom spoluvlastníckych podielov, aktívne sa do takéhoto konania zapájala v obdobných prípadoch, o riešenie ktorých právneho zástupcu žiadala jedným listom zo dňa 21.08.2012. Tento spôsob uplatnenia bol potvrdený aj vypočutým svedkom. Vykonaným dokazovaním

bolo vylúčené, že žalobca mal konať proti pokynom klientky, t.j. žalovanej, naopak spôsob uplatnenia určila práve žalovaná. Námiетка splnomocnenej zástupkyne žalovanej, že listiny, na ktoré sa odvoláva žalobca s vecou nesúvisia, je nedôvodná. Tieto preukazujú a podporujú tvrdenia žalobcu, že žalovanú poučil o možnostiach a spôsobe uplatnenia predkupného práva...

Z predložených listinných dôkazov žalobcom, ako aj z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 25C/227/2012 jednoznačne vyplýva, že takáto žaloba na nahradenie prejavu vôle súdom bola spísaná dňa 19.03.2013 a podaná Okresnému súdu Žilina...

Vzhľadom na prejav vôle navrhovateľky súd konanie zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, a to Uznesením č. k. 25C/227/2012-282 zo dňa 05.11.2013 právoplatného 14.11.2013...

Z obsahu preštudovaného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 25C/227/2012 viažuceho sa k uplatnenému nároku žalobcu - trovám poskytnutej právnej pomoci v inom konaní - dospel súd k záveru, že v danom konaní nešlo o zrejmé bezúspešné uplatnenie práva, pričom poukazuje na vyššie uvedený procesný postup súdu vo veci a vzhľadom na procesné ukončenie veci, je predčasné hovoriť o neúspechu s dôrazom na zanedbanie odbornej starostlivosti splnomocneného zástupcu v inom konaní. S poukazom na predmet konania súd odmietol hodnotiť priebeh konania, v ktorom žalobca poskytol právne služby žalovanej vo vzťahu ku konkrétnemu výsledku v konaní analyzovaním možných žalôb, zvolených stratégií v konaní, pretože tým by poprel zmysel právneho zastúpenia, účel príkaznej zmluvy. Podľa názoru súdu v tomto konaní bolo jeho povinnosťou zistiť, či zástupca konal, na základe čoho konal.“

24. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, argumentujúc tým, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jej námietkami prednesenými v priebehu súdneho konania. Tvrdí, že medzi ňou a žalobcom ako advokátom nebola písomne uzavretá žiadna zmluva o poskytnutí právnej pomoci, že úkony žalobcu ako advokáta vykonané pre ňu ako klientku neboli vykonané s odbornou starostlivosťou, ako aj to, že okresný súd odmietol hodnotiť priebeh konania, v ktorom žalobca ako advokát poskytol sťažovateľke právne služby, vo vzťahu ku konkrétnemu výsledku konania.

25. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„... Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods.2 CSP. Považuje však za svoju povinnosť na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia vyjadriť sa k podstatným otázkam namietaným žalovanou v odvolaní...

V súdnej veci okresný súd vykonal dokazovanie v požadovanom rozsahu, z vykonaného dokazovania ustálil správne aj skutkový stav veci. V dôvodoch rozhodnutia dal stranám sporu jednoznačné, jasné a podrobné odpovede, z akých úvah pri hodnotení opodstatnenosti žalovaného nároku vychádzal, po právnej stránke vyargumentoval ktoré konkrétne hmotnoprávne ustanovenia aplikoval, podrobne rozviedol podľa ktorých ustanovení Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. posudzoval výšku žalovaného nároku. Vyhodnotil aj obranu žalovanej, zodpovedal v rovine vecno-právnej z akého dôvodu jej obranu proti žalobe neakceptoval...

Bolo nepochybné preukázané, že žalovaná dňa 13.9.2012 splnomocnila písomne žalobcu [REDAKOVANÉ] advokáta AK so sídlom [REDAKOVANÉ] k spísaniu a podaniu žalobného návrhu na OS Žilina vo veci uplatnenia práv z predkupného práva - nahradenie prejavu vôle súdom, k zastupovaniu pred súdom a k všetkým úkonom, ktoré si vec bude vyžadovať...

Žalovanú zaťažovalo dôkazné bremeno, preukázať svoje tvrdenie o tom, že žalobca - JUDr. Vevurka jej splnomocnený zástupca, advokát porušil povinnosti mu uložené v § 18 ods. 1,2 Zákona o advokácii. Dôkazné bremeno v tomto smere žalovaná neunesla. Naopak dokazovanie preukázalo, že žalobca - advokát podľa pokynov žalovanej vymedzených v písomnom plnomocenstve postupoval a sa nimi riadil, u súdu podal návrh vo veci uplatnenia práva z predkupného práva - o nahradenie prejavu vôle súdom, v predmetnom konaní žalovanú aktívne zastupoval. Z obsahu spisu OS Žilina nevyplýva, že by žalovaná žalobcovi plnú moc odvolala, či v dôsledku, že porušil povinnosti, či v dôsledku straty dôvery. Napokon dispozitívny procesný úkon späťvzatia žaloby (po pripustení zmeny žaloby súdom) si uplatnila osobne žalobkyňa s odôvodnením, že nemá záujem viesť súdny spor o podiely v nehnuteľnostiach, ktoré majú zanedbateľnú výmeru, vzhľadom na tento jej prejav vôle súd konanie zastavil.

Pokiaľ okresný súd nevyhodnocoval priebeh výsledku v konaní analyzovaním možných žalôb, zvolených stratégií v konaní (ako to v rámci svojej obrany, navyše aj v odvolaní žalovaná rozoberá) pretože by tým bol popretý zmysel právneho zastúpenia a účel príkaznej zmluvy, ide podľa názoru odvolacieho súdu o akceptovateľný záver s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Uzavretie zmluvy o právnej pomoci (prípustné aj vo forme ústnej) medzi žalovanou a žalobcom vyplynula z obsahu plnomocenstva udeleného žalovanou žalobcovi na zastupovanie v konaní...

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania bol zohľadnený princíp úspechu/ neúspechu účastníkov konaní vyjadrený v § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (v znení účinnom do 30.6.2016) a súd priznal trovy žalobcovi voči žalovanej v účelne vynaloženej a v správnej výške.“

26. Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“.

27.1 Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu, pozn.) vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone.

27.2 Možno konštatovať, že krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal interpretáciou a aplikáciou § 18 ods. 1, 2 zákona o advokácii, keď konštatoval, že

sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno tykajúce sa tvrdenia o tom, že žalobca ako advokát porušil povinnosti uložené mu zákonom o advokácii, pričom z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobca ako advokát postupoval na základe splnomocnenia udeleného mu sťažovateľkou ako klientkou, že konal na základe jej pokynov a v konaní sťažovateľku aktívne zastupoval.

27.3 Rovnako sa krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky, ktorá spochybnila správnosť jeho postupu, keď odmietol vyhodnocovať priebeh konania vo vzťahu ku konkrétnemu výsledku konania, keď poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý dospel k záveru „že v danom konaní nešlo o zrejmé bezúspešné uplatnenie práva, pričom poukazuje na vyššie uvedení procesný postup súdu vo veci a vzhľadom na procesné ukončenie veci, je predčasné hovoriť o neúspechu s dôrazom na zanedbanie odbornej starostlivosti splnomocneného zástupcu v inom konaní. S poukazom na predmet konania súd odmietol hodnotiť priebeh konania, v ktorom žalobca poskytol právne služby žalovanej vo vzťahu ku konkrétnemu výsledku v konaní analyzovaním možných žalôb, zvolených stratégií v konaní, pretože tým by poprel zmysel právneho zastúpenia, účel príkaznej zmluvy. Podľa názoru súdu v tomto konaní bolo je povinnosťou zistiť, či zástupca konal, na základe čoho konal“, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil.

28. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku neobmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu, ale primerane reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľky a svoj rozsudok zákonným spôsobom odôvodnil. Ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu v jeho napadnutom rozsudku nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. Vychádzajúc z uvedeného, je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. Nad rámec ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľka sa uchádzala o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v právnej veci, ktorej predmetom je suma 507,48 € s príslušenstvom. Z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, z ktorého vyplýva neprípustnosť dovolania, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada (obdobné ustanovenie obsahoval aj Občiansky súdny poriadok v § 238 ods. 5 prvej vete, podľa ktorej dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy). Za okolností, keď Civilný sporový poriadok (obdobne ako predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, je proti logike pripustiť, aby porovnateľná vec bola predmetom ústavného prieskumu. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá kolидуje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27). Uvedené

skutočnosti by preto umožňovali ústavnému súdu odmietnuť sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú aj bez jej vecného prieskumu.

31. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky nastolenými v sťažnosti (priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2018